

Latasgiften vil afgive, kunne forudses ikke at ville være tilstrækkelige, foreslaar man, at Statskassen yderligere skal kunne tilskyde indtil 30,000 Kr. aarlig til Lønning af udsendte Konsuler.

Det har været under Overvejelse i Udvalget, hvilke udenlandske Bladser der fortrinnsvis burde udpeges som dem, hvor udsendte Konsuler tænkes ansatte. Man har imidlertid fundet, at dette er et Spørgsmaal, der kræver en langt mere indgaaende Overvejelse, end det er muligt at foretage paa Sagens nuværende Trin, og man har derfor ment, at en Afgørelse deraf maa træffes enten ved en særlig Lov eller for hvert enkelt Tilfælde paa de aarlige Finanslove. Et samlet Forslag om Konsulatmidlernes Anvendelse og om Størrelsen af de forskellige Konsulatlønninger vil under alle Omstændigheder være at fremsætte inden 1ste Januar 1896.

Størrelsen af de Rendelser, som tilkomme Konsulerne for Embedshandlinger, som udføres paa Begæring af private, fastsættes ved en Tarif, som udfærdiges af Udenrigsministeriet. Det Betænkningen vedføjede Udskift til denne Tarif (Bilag E.) har fundet Udvalgets Tilslutning.

Et Mindretal (Bluhme), enigt med Flertallet, ønsker dog allerede nu at udtale, at naar der ved særlig Lov eller ved de aarlige Finanslove bliver Spørgsmaal om, paa hvilke Steder der skal anbringes „udsendte“ Generalkonsuler eller Konsuler, da bør efter Mindretallets Mening i de Lande, hvor der findes danske Ambassader, vedkommendes Hverv overtages af Legationen, saaledes som det for Norge-Sveriges Vedkommende er Tilfældet f. Eks. i Konstantinopel, og vil der da i Stedet for Legationssekretær ved samme være at ansætte en „udsendt“ Konsul, der, foruden at assistere Legationens Chef i de diplomatiske Forretninger, har at varetage alle en Generalkonsuls Pligter.

Imidlertid bør ingen danske Legationer oprettes i Lande, hvor der findes „udsendte“ Generalkonsuler.

Et Mindretal (S. Frederiksen og S. Madsen) er enigt med Flertallet i, at den nuværende Maade at opkræve Konsulatafgiften paa, er uheldig. Vi ere ligeledes enige med Flertallet i, at den Anmeldelsespligt til danske Konsuler i Udlandet, som nu paahviler danske Handelskibe, helst maa bortfalde, fordi den er byrdefuld og tidsspildende. Vi indse ogsaa, at en fast aarlig Afgift for alle Skibe vil være meget lettere baade for Konsulerne og Skibsfarten. Vi have været noget i Tvivl om, hvorvidt det kan være rigtigt at fastsætte samme Afgift for Skibe, der fare stadig i udenrigs Fart, og for Skibe, som en enkelt Gang komme til Udlandet. Men vi ere dog gaaede med hertil i Betragtning af, at Afgiften skifter Karakter derved, at den ikke længer gives som vederlag for ydet Tjeneste af Konsuler, men nærmere som en Skat paa Skibsfarten i Lighed med Skat paa andre Erhverv. Naar vi i Modsetning til Flertallet foreslaa Afgiften til 75 Ore pr. Ton for Dampskibe og 25 Ore pr. Ton for Sejlskibe, da er Grunden den, at det forekommer os, at Flertallets Forslag, henholdsvis 1 Kr. og 35 Ore, er for højt i Forhold til andre Landes Konsulatafgift og ikke mindst i saadanne Lande, som vor Skibsfart særlig har at konkurrere med, da det er indlysende, at dersom man sætter Afgiften højere for vore Handelskibe end Udlandenes, kunne de ikke optage Konkurrencen med disse med Hensyn til billige Fragter.

Uoverensstemmelsen mellem Flertallet og os paa dette Punkt er imidlertid ikke stor.

Vor Hovedindvending imod Flertallets Forslag ligger deri, at vi paa ingen Maade kunne gaa med til at indsætte fast lønneede Konsuler og derved oprette en hel Række ny statslønneede Embedsmænd med Pensioneret, en Udvej, som vi baade finde ufornudden i Nutiden og farlig med Hensyn til sine Konsekvenser i Fremtiden.